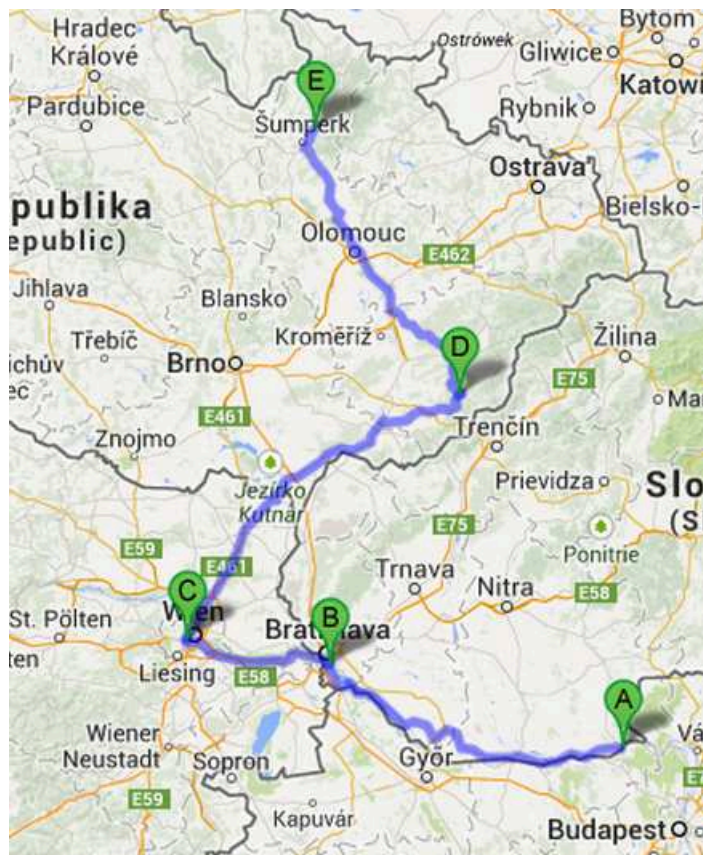

Slovensko

Po zveřejnění mých dosavadních výsledků na Facebooku mi psal Ondra Šála, proč to nevít do Losin přes Rudimov.

Jsem nyní ve Štúrově a jeho nápad se mi natolik zalíbil, že si odpustím Nitru, do Bratislavy pak pojedou přímo přes Komárno, pak Vídeň a odtud přímo na Rudimov! Na kilometry mi to vyjde stejně, ale musím upřesnit plán, než začnu znovu šlapat. Můj prvotní náčrtek změny plánu vypadá takto:

Legenda:

A – Štúrovo

B – Bratislava

C – Vídeň

D – Rudimov

E – Velké Losiny

Etapu 333

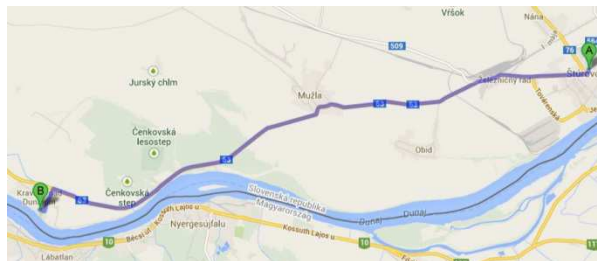
Start: Štúrovo, hotel Termal

Cíl: Kravany nad Dunajom

Vzdálenost: 19,3 km

Ujeto 24. září 2013

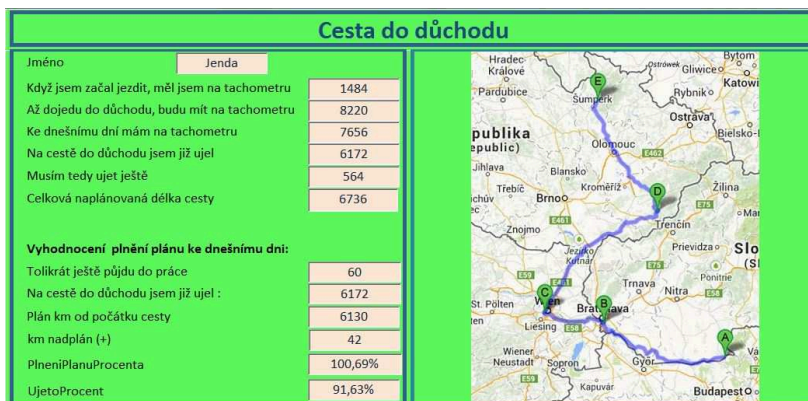
Jsem na jižním Slovensku, nebo v severním Maďarsku? Nápisy na obchodech dvojjazyčné, ať si slovenští národní politici myslí, co chtějí.

Štúrovo je poměrně rozsáhlé, ale velkou část tvoří malé domky se zahradami, spíš jako na vesnici. Na konci pak po pravé straně mímám nádraží a jsem uprostřed nyní již sklizených polí Podunajské nížiny. Podle správného rozdělení nyní projíždím Nitrianským krajem. První vesnice, Mužla má také dvojjazyčné nápisy, asi to tady bude až po Bratislavu. Škoda, že Dunaj vlevo je odtud dost daleko a není vidět, rovina a nikde nic, to je dost fádňí. Za Mužlou měl být podle mapy motorest, ale takový, jaký si asi místní představují, jsem ještě neviděl. Tak jsem

si ho vyfotil. Mohl jsem si ho i koupit, je na prodej. Ale kdo by do něj jezdil, nevím, silnice, po které jedu je docela bez provozu. Tak ušetřím.

Cílová obec Kravany, se maďarsky jmenuje Karva, k...rva. Nic moc, obyčejná dědina.

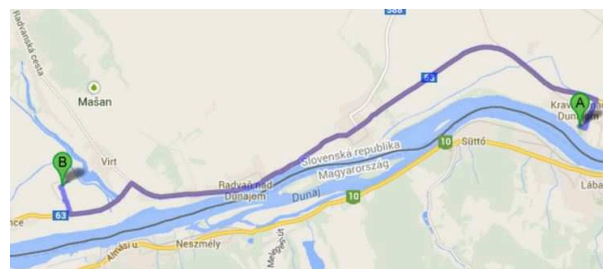
Etapa 334

Start: Kravany nad Dunajom

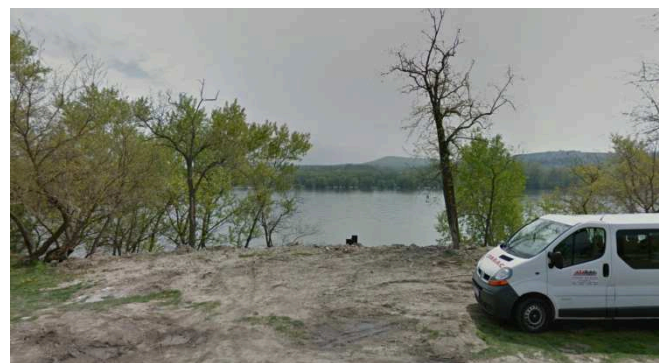
Cíl: Patince, Wellness hotel

Vzdálenost: 16,9 km

Ujeto 25. září 2013

Kravany. Typická jihoslovenská vesnice s přízemními domky s nízkými střechami tvaru širokoramenných trojúhelníků a s žaluziemi v oknech. Sympatické je, že skoro v každé zahradě mají aspoň maličkou vinici. Hlavní silnice leží mimo, tak je tady celkem klid. Po kilometrovém průjezdu přes Kravany jsem opět na hlavní silnici, po které pojedou asi 12 celkem nezáživných kilometrů. Naprosto podobnou vesnicí je asi v polovině cesty Moča. Tady je těch vinic o trochu víc. Mimochodem při cestě Maďarskem jsem neviděl skoro žádné. Další vinařskou obcí je Radvaň. Tady teče Dunaj přímo za zahradami po levé straně silnice, ale skoro jej nelze vidět. Jeden ze vzácných výhledů jsem si vyfotil.

Odtud do Patinců je to už jen kousek. Ovšem můj dnešní cíl neleží přímo v Patincích, ale před nimi je odbočka směr Patince-Kúpele. A to je ono. Jsou zde poměrně nové lázně s termálními prameny. Hlavně je tady docela velký aquapark s mnoha venkovními i vnitřními bazény a také ubytovací kapacity. Tomu všemu vévodí Wellness hotel, cíl dnešní etapy.

Etapa 335

Start: Patince, Wellness hotel

Cíl: Komárno, penzion Litovel

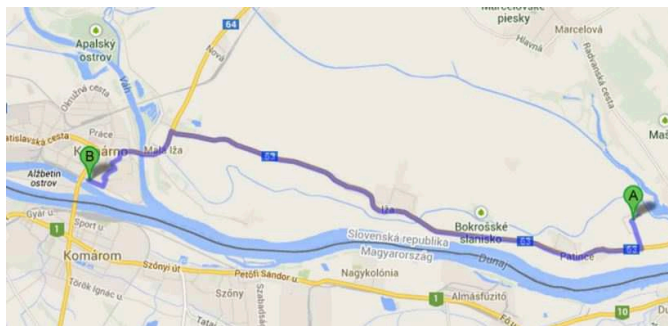
Vzdálenost: 16,6 km

Ujeto 26. září 2013

Dnes slavím 41. Výročí propuštění z vojny.

Bylo to v 0 hod. a 32 minut po půlnoci

roku 1972, to datum nikdy nezapomenu.

Ale to jen na okraj, stříhám metr a dnes to mám za 57 pracovních dní do důchodu. Takže vyrážím pokořit další podunajskou etapu. Jsem opět na hlavní silnici číslo 63, vedoucí zemědělskou rovinou a šlapu podvečerní etapu. Dunaj po levé ruce za protipovodňovou hrází a stromovím opět nelze vidět, i když místy projíždím blízko něj. Tato řeka je zatím pro mne lehce zakletá. Jedna ze zemědělských vesnic, kterou projíždím, je Iža, což je známé slovo na tři do křížovek.

Odtud už je to kousek k mostu přes Váh, který se pak v Komárně u staré vojenské pevnosti vlévá do Dunaje. Most přes Váh není nic moc, starý, zrezivělý, stejný jako plno mostů u nás.

Za mostem pak začíná paneláková zástavba Komárna. Pak kousek za mostem odbočuji vlevo a dostávám se do části města, kde se paneláky prolínají se staršími městskými domy, občas kostel, taková všehochuť. Nakonec, jak se blížím k Dunaji, se ulice zužují a konečně město začíná vypadat docela pěkně. Vjíždím do pěší zóny. Přes ni se nakonec dostávám na Dunajské nábřeží. Pokud bych pokračoval dále, dojezu k vysokým lodním jeřábům, je tu přístav a loděnice. Ale dnes už tak daleko nejedu, po pravé straně ulice kotvím v hotelu Litovel. Krásně znějící název, určitě podle známého hanáckého piva.

Předzahrádka je už v tuto dobu prázdná. Jednak je večer a v tuto dobu je zde už chladno, alespoň letos. Takže honem do tepla a připravovat se na zítřejší ne virtuální, ale skutečný výlet za keškami do Kroměříže.

Etapa 336

Start: Komárno, penzion Litovel

Cíl: Zlatná na Ostrove

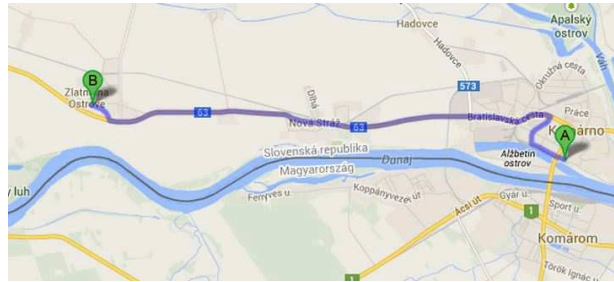
Vzdálenost: 13,3 km

Ujeto 1. října 2013

Nábřeží Dunaje není žádnou promenádou, mezi ulicí a Dunajem není žádné korzo, místo toho koleje a přístavní jeřáby. A po pravé straně paneláky. O kousek dál po levé straně dlouhá červená zeď městského hřbitova, který objíždím velkým obloukem a jsem na hlavní silnici číslo 63,

která mě povede na západ, k Bratislavě. Ovšem na konci města kolem Hypernovy a Kauflandu, jak je ve střední Evropě zvykem. Připadám si už skoro jako doma. Pak už jen projíždím zemědělskou rovinou jižního Slovenska. Zhruba v polovině cesty projíždím Novou Stráží, což je jediná průjezdní vesnice na mé dnešní etapě.

Ve Zlatné je po pravé straně silnice autokemp, jinak je to taková obyčejná vesnice.

Etapa 337

Start: Zlatná na Ostrove

Cíl: Velký Meder, penzion B.Aden

Vzdálenost: 20,9 km

Ujeto 2. října 2013

Ještě něco k názvu dnešního východiska cesty: Zlatná se jmenuje na Ostrově proto, že jsem skutečně na ostrově, a to na Žitném. Tvoří jej na jihu Dunaj a na severu Malý Dunaj, který se vlévá do Váhu několik kilometrů na sever odtud, ve městě Kollárovo.

Cílové městečko je zajímavější, je to rekreační oblast díky termálním vodám, které tady byly plně využity ke stavbě bazénů, tvořících dohromady aquacentrum, obklopené penziony, hotely a velkým množstvím ubytování v soukromí. Byli jsme tady s Olinkou kdysi, ještě přes JZD Dubicko, kde jsem na sklonku komunistických let pracoval. Tehdy ještě byly možnosti, pokud se to povedlo, jezdit na rekreaci ROH a pobyt v jedné vilce takovou rekreací byl. Mimochodem, paní kuchařka z družstevní kuchyně z Dubicka mě zde naučila krájet cibuli na kostičky, za což jí dodnes vděčím.

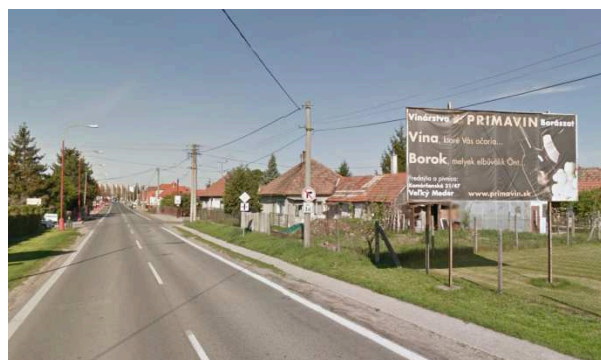
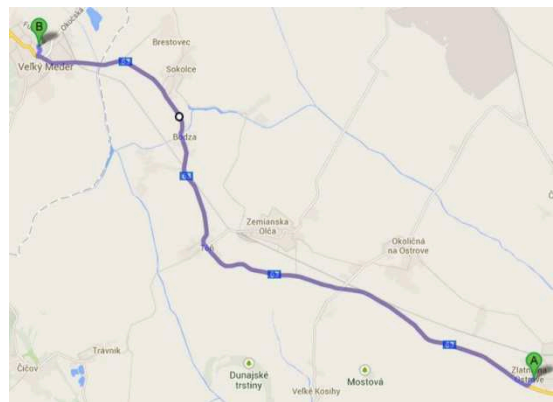
Ovšem tehdy se Velký Meder ještě jmenoval Čalovo. Od té doby se změnil nejen název, ale také vše, co se týká možností rekreace.

Městečko je pěkně upravené, působí opravdu příjemným dojmem.

Thermal park se za těch víc, než 20 let moc nezměnil, přibily nové vodní atrakce asi takové, jako jsou dnes prakticky téměř v každém okresním městě, hlavně je, že zde mají teplou vodu od 20 do 40°C a z vnitřního bazénu lze vyplavat přímo ven, což je v těchto chladných, ale slunečných dnech začátku října velmi příjemné.

Ubytování jsem si našel v jednom z penzionů poblíž.

Krátké vyhodnocení cesty po Slovensku: Ke dnešnímu dni mám ujeto 5 z deseti slovenských etap, čili 87 ze 180 plánovaných kilometrů, což je 48,3 procent. Pokud jde o plnění celkového plánu cesty, mám za sebou už 6240

z 6736 km, což je 92,6 procent cesty, jsem v předstihu o 50 km. Do cíle mám ještě 29 etap a do práce půjdu ještě 54x. Takže to už došlapu levou zadní.

Etapa 338

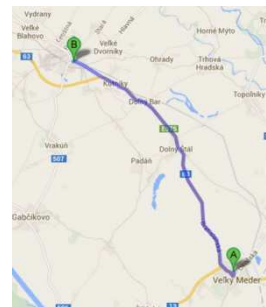
Start: Velký Meder, penzion B.Aden

Cíl: Dunajská Streda, Penzión Oázis

Vzdálenost: 20,7 km

Ujeto 6. října 2013

Ani jsem si nevšimnul a jsem už v Trnavském kraji. To už je dost blízko k Bratislavě. Při projíždění Dolného Štálu si uvědomuju, že nějaká taková vesnice je blízko Losin... na bruntálsku. Tam se to sice jmenuje Štáhle, ale kdoví... Štál je německy ocel, ale kdoví... tady mají blíž k maďarštině, takže s tou ocelí a blízkostí domova to jen falešně evokuje. Vesnice o kousek dál, Dolný Bar, to už je něco jiného, než ocel. Ale dnes v baru nekončím, jedu až do Středy, tedy Dunajské. Je to poměrně velké město, hustý provoz, jedu sice po hlavní ulici, ale je tu plno aut a semaforey. Z východní strany, odkud přijíždím, je město nové, plné paneláků.

Penzion, kam dnes jedu, je téměř ve středu města, ale i tak je tu dost plno, ovšem někde musím končit.

Etapa 339

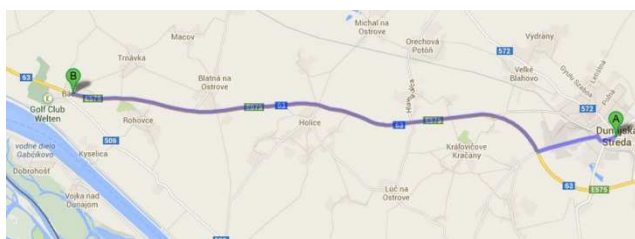
Start: Dunajská Streda, Penzión Oázis

Cíl: Báč

Vzdálenost: 20,0 km

Ujeto 7. října 2013

Asi dva kilometry z města na výpadovku a pak zase podunajskou nížinou směr západ, k Bratislavě. Dnes tedy do Báče, opět se trochu přiblížím k Dunaji. Zatím jsem jej na Slovensku skoro ani neviděl. A dnes vlastně ani není o čem psát. Takový běžný rotopedový den.

Etapa 340

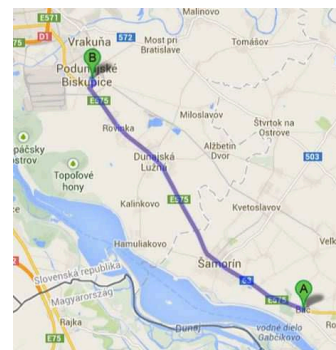
Start: Báč

Cíl: Podunajské Biskupice, Padlých hrdinů

Vzdálenost: 20,1 km

Ujeto 9. října 2013

Včera jsem měl přestávku, využil jsem ji ke krátké prohlídce posledního místa, zašel jsem si na Kyselicu. Co to má společného? Kyselica není to, co my Valaši dobře známe z kuchyně, ale přístaviště u Dunaje. Řeka je tady hodně široká, protože stojím na břehu vodního díla Gabčíkovo, původně Gabčíkovo-Nagymáros, ale ta druhá část se neuskutečnila.

I tak je výhled na Dunaj fascinující.

Dnes už zase pokračuji severozápadně, první městečko při cestě, Šamorín působí opět maďarským dojmem, nejvíc se mi líbila jedna čárda u cesty, což v maďarštině je asi něco jako hospoda, nejsem maďarofil. Mám za sebou jen pár kilometrů z Báže, za přestávku to nestojí, takže jen fotím a jedu dál.

Nezastavuji ani v Lídlu na konci města, je to jako u nás. O kousek dál po pravé straně mímám Miloslavov, což je moderní vesnička, nebo možná i satelitní městečko Bratislavy, mají tu pěkné řadové nové rodinné domky. Další, trochu větší vesnicí je Dunajská Lužná a následuje Rovinka. Ta je tady sice pořád, ale toto je název vesnice. Dost příznačný. Provoz je tady už značný, blízkost Bratislavy je znát.

Cílem je ulice Padlých hrdinů, někdy si opravdu připadám jako padlý hrdina, ale dnes jsem to zvládnul velmi lehce.

Etapa 341

Start: Podunajské Biskupice, Padlých hrdinů

Cíl: Petržalka, Hotel Bonbón

Vzdálenost: 14,4 km

Ujeto 10. října 2013

Jsem prakticky na předměstí Bratislavy. Je to poznat i na silnici, která má v mém směru dva pruhy. Asi do Bratislavy jezdí dvakrát víc aut, než opačně. Ale to by se podle Járy Cimrmana v Bratislavě hromadilo obyvatelstvo. Musí v tom být nějaký fígl. Ostatně Slováci jsou také vynalézaví.

Nakonec z dvou pruhů jsou v každém směru už tři a jezdí tu i trolejbusy. Cesta je široká, protože zde vede mimo jiné i do Vídně. To znamená, že dnes dojezu do posledního místa na Slovensku a příští etapa už povede do Rakouska.

O kus dál už jedu moderní Bratislavou, kolem nové vysoké domy, prostě moderní město.

Na Mlynských Nivách se pak musím ve více proudech zařadit vlevo, abych se dostalo přes Dunaj na Petržalku.

Pak po pravé ruce nechávám vysokou budovu televize JOJ a jsem na mostě.

Je odtud krásný výhled proti proudu, směrem k dalším mostům a Bratislavskému hradu. Akorát ten Dunaj je dost špinavý.

A to je taky hlavní bratislavský výhled, středem města jsem neprojel. Nyní mne čeká moderní Petržalka s cílovým hotelem. Kolem silnice je plno zeleně, provoz není až tak velký, takže se šlape dobře. Hotel Bonbón je za velkou, moderní, fakultní nemocnicí.

Jsem v cíli, hotel je velmi dobře vybaven, dá se tady dobře relaxovat v posledním slovenském cíli.

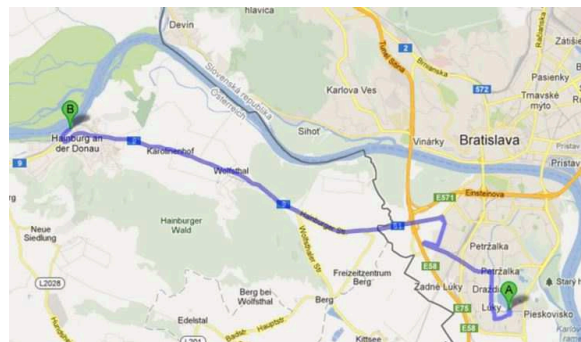
Etapa 342

Start: Petržalka, Hotel Bonbón

Cíl: Hainburg an der Donau Gasthof zum goldenen Anker, Rakousko

Vzdálenost: 18,2 km

Ujeto 12. října 2013

První třetina etapy vede panelákovou Petržalkou, ve které se míchají šedivé barvy s novými zateplenými fasádami asi tak, jako u nás, možná je tu trochu víc zeleně, architekti se tady poněkud rozmáchli. Nakonec je té zeleně víc a víc a jsem už pomalu venku z města. Abych se vyhnul placené dálnici, na Bratskej ulici uhýbám ostře vpravo, což mne zavedlo na dost nepříjemnou silnici s dírami a množstvím odpadků kolem. I takový je okraj Bratislavy.

Následuje Kaukazská ulica, je to tady skutečně jako v nějakém zapadlém socialistickém ruském městě na Kavkazu. Nic moc. Navíc ještě rozježděné bláto od podzimních prací, no humus! Tak, takhle se se mnou loučí Slovensko. Nakonec je to skoro na přenesení rotopedu, tady už snad není ani asfalt. Celé toto martýrium trvá asi tak kilometr, než opět vjedou na normální silnici. Tady už skutečně končí Bratislava a k hranici to mám 2 kilometry po Viedenskej cestě. A vjíždím do Rakouska, i když prakticky není vidět ani žádnou hranici.

Sbohom, Slovensko, mal som ťa rád.

Rakousko začíná být znát až u celnice v Bergu, která je prakticky kousek za hranicí. A ulice se už nejmenuje Bratislavská, ale Pressburger Strasse.

První rakouské městečko se jmenuje Wolfstahl. Je to spíš venkov a na okraji po pravé ruce mne zaujal takový starší, romantický zámeček, který by byl v létě skryt v zeleni stromů, nyní už všechno opadá a je tedy více vidět.

O kousek dál je pak první rakouské cílové město, Hainburg s oblými kopci po levé ruce a na jednom z nich je vidět nějaká starší pevnost, nebo spíš hrad.

Město sice není velké, ale je barevnější, než naše městečka, i když i ty se postupem času začínají těm rakouským přibližovat.

Nakonec po odbočce vpravo z Bratislavské ulice dojždím k Dunaji, u kterého leží můj hotel. Tady definitivně končím slovenskou část své cesty do důchodu.